

ஆசிரியர் :
யாழ்ப்பானம்
தென்கோவை
கந்தைய பிள்ளை
தமிழ்ப் பண்டிதர்,
சிலோன்.

REPUBLIQUE FRANCAISE

Liberté - Egalité - Fraternité

VITTAGAM

JOURNAL HEBDOMADAIRE PARAISSANT LE JEUDI

LE REDACTEUR
TENKOVAI
S. CANDIAH PILLAI
TAMIL PANDIT
JAFFNA
CEYLON.

வித்தகம்

வியாழக்கிழமை தொறும் வெளிவருவது

Bureau de la Direction :—
RUE D'AMBALATADOU AYER
MADAM NO. 4, Pondicherry

நத்தம்போற் கேடு முளதாகுஞ் சாக்காடும்
வித்தகர்க் கல்லா ஸரிது. குறள்.

காசியாலயம் :—
அம்பலத்தாடு ஜீயர் மடத்து வீதி
நே. 4, புதுவை.

VOL I.

{ புதுவை, பவ-ஞஸ் ஆவணி-மீ - २२ ஏ (6-9-34) }

No. 41.

திருமந்திரம்

புதவை சிழிந்தது போயிற்று வாழ்க்கை
யடையப்பட்ட டார்களு மன்பில ரானூர்
கோடையில்லை கேளில்லை கோண்ட நட்பில்லை
நடையில்லை நாட்டி வியங்குகின் ரூர்கட்கே.

போய்க்குழி தூர்ப்பான் புலரி புலருதென்
நக்குழி தூர்க்கு மரும்பண்டங் தேவே
ரேக்குழி தூர்க்கு மிறைவனை யேத்துமி
னக்குழி தூரு மழுக்கற்ற வாரே.

கற்குழி தூரக் கனகமுந் தேவே
ரக்குழி தூர்க்கை யாவர்க்கு மரிய
தக்குழி தூர்க்கு மறிவை யறிந்தபி
னக்குழி தூரு மழுக்கற்ற வாரே.

தோடராந்தேழுஞ் சற்றம் வினையிலுங் தீய
கடந்ததோ ராவி கழிவதன் முன்னே
யுடங்தொரு காலத் துணர்விளக் கேற்றித்
தோடந்துநின் றவ்வழி தூர்க்கலு மாமே.

நெய்நின் நேரியு நேஞ்சுட ரேசென்று
மைனின் நேரியும் வகையறி வார்கட்கு
மைனின் றவிழ்தரு மத்தின மாமேன் யுஞ்
சேய்நின்ற செல்வ மதியது வாமே.

ஓண்சுட ராணை யுலப்பிலி நாதனை
யோண் சுட ராகியென் னுள்ளத் திருக்கின்ற
கண்சுட ரோனுல கேழுங் கடந்தவத்
தண்சுட ரோமத் தலைவனு மாமே.

திருவருள் தலை

காலமுன் டாகவே காதல்சேய்
துய்மின் கருதிய
நாலமுன் டானேடே நான்முகன்
வானவர் நண்ணரிய
ஆலமுன் டானேங்கள் பாண்டிப்
பிரான்றன் அடியவர்க்கு
மூலபண் டாரம் வழங்குகின்
ருன்வந்து முங்கியே.
(திருவாசகம்)

வித்தகம்

புதுவை,

பவ-ஞூ ஆவணி-மீ 22

பண்டைக் காலப்

பொத்தசமன்றும்
தற்காலச் சைவரும்

பண்டைக் காலப்பொத்தசமன்
ருக்கும் தற்காலச் சைவர் எனப்
படுவோர்க்கும் வேற்றுமை மிகச்
கிறதாகவே காணப்படுதலால் அவ்
உண்மை என்டு ஒரு கிறிது விளக்க
முற உரைக்கப்படுதல் இன்றியமை
யாத்தாகின்றது.

புத்தர் என்பவர் யார்? புத்தர் என்
பவர் மனிவாசகர் காலத்துக்கு முன்
இருந்த சிவ பத்தர் ஒருவர் என்பது

திருவாசகம் முதலியவற்றில் பெறப்
படுகின்றது. அவர் சிவபெருமானி
ம் அன்பு பூண்டு அவரைப் பூசித்
தவர் என்பது வெள்ளிடை. பின்
வரும் திருவாக்குக்கள் இவ் உண்
மைக்கு உறுசான்றுகின்றன.

திருவாசகம்

புத்தன் புந்தரா தியயன்மால் போற்றி
செய்ம்
பித்தன் பெருந்துறை மேயபிரான் பிறப்
[பறுத்த
அத்த எண்ணிதில்லை யம்பலவ னருட்கழல்
கள்
சித்தம் புகுந்தவா தெள்ளேணங் கொட்
[டாமோ.

(ஷ-திருத் தெள்ளேணம் செ. 16.)

சுந்தரர் தேவாரம்

“சாரணன் தங்கை எம்பிரான் எங்கை
தம்பிரான் என் பொன்மாமணி என்று
பேரெனையிர கோடி தேவர் பிதற்றி நின்று
[பிரிக்கலர்
.....”

(ஷ-திருப்பாண்டிக்கொடுமிடி-பண்
பழம்பஞ்சாரம் செ. 9.)

கெளுதும்

புத்தர் லௌகிகத்தில் மிக்க உந்த
நிலையில் வீற்றிருந்தவரேயாயினும்
பினி மூப்புச் சாக்காடுகளுக்கு அஞ்சி
உலக வாழ்வில் வெறுப்புற்று உண்மை
நிலையை அடைவான் ஆசைப்பட்டும்
அதனை ஒருவாறு உணர்ந்தும் ஒழுகி
யும் பூரண நிலையை அடையமுடியாது
இறந்துபோனவரே என்பதும் வெள்
விடையாம். எத்துணையோ கஷ்டங்
களை அடைந்து உண்மையை அறி
வான் ஆசைப்பட்டும் அதனை அடை
தற்குரிய சாதகங்களைக் குருவருளால்
அறிந்து அநுட்டித்து இயற்கையோடு
ஒத்து நின்ற ஒப்புரவொழுகி விதியை
வென்று நித்தியத்துவம் அடையும்
பக்குவம் பெருது சில அநுட்டானங்
களைக் கைக்கொண்டு ஒழுகி மரண
மடைந்தவர் என்பதே உண்மையா
கும். எனிலும் அவர் பல யாகங்களை
யும். செய்து அநுபவித்தவர் என்
பதும் தற்காலம் வெளிவரும் சில

நூல்களால் தெரியவருகின்றது. அவர்
தாம் அறிந்தவற்றைப் பிறர்க்குப்
போதித்தனர்; புத்தசமயம் என்று
புதிய சமயம் ஒன்றைப் போதித்த
வரல்லர்; சைவசமயத்தையே தமது
அறிவுக்கு எட்டிய அளவில் பிறர்க்குப்
போதித்தனர். ஆனால் அவரின்
பின் அவர் கொள்கைகள் நூதனமான
வை என்று அக்காலப் போவிச்
சைவர் பலரால் கொண்டாடப்பட்டன.
அச் சைவர்கள் அக்கொள்கை
களைத் தங்கள் தங்கள் மதிப்பொளி
வக்கு ஏற்பப்பொருள் செய்து அவற்
றைப் புதிய சமயம் எனக் கொண்டு
வேறு பெயர் சூட்டிப் பலமுறைகளை
யும் அதிற் புகுத்திப் பேளத்தர் என
வும் சமணர் ஜெனர் எனவும் பல
மிரிவுகளைத் தங்களுக்குள் ஏற்படுத்திக்
கொண்டார்கள். சமணம் என்னும்
ஜென மதம் பெளத்த மதத்துக்கு
முங்கியது எனவும் அதுவேறு இது
வேறு எனவும் கூறுவாரும் உளர்.
எங்கனமாபினும் இரண்டற்கும் வேற்
றுமை மிகச் சிறிதேயாதலால், மிகப்
பழைய காலந்தொட்டே காலந்தோ
றும் வேத உண்மைக்கு மாறுபட்ட
போவிச் சைவரே பெளத்த சமணப்
பெயரால் வழங்கப்பட்டனர். என்
பது காலந்தோறும் எழுந்த வேத
நூல்களால் வெள்ளிடையாகின்றது.
இது பற்றியே வேத நூல்கள் இவரை
யும் இவர் கொள்கையையும் கண்
டித்து ஒதுக்க உண்மையை நிலை
நாட்டுவன ஆயின என அறிதல்
வேண்டும். புத்தருடைய கொள்கை
கள் என்று பலராலும் சிலபல எழு
தப்பட்டு வெளிவந்துள்ளன. தற்காலச்
சைவசமயக் கொள்கைகளுட் போல
வே இவர் கொள்கைகளுள்ளும் பல
ஊழுல்கள் காணப்படுகின்றன. இவ்
வாருக மனிவாசகர் காலத்துக்கு
முன்னேயே சைவம் சீர்கேடைந்து
உண்மை நெறியாகிய சத்திய நெறி—
உண்மை முத்தி நிலை மறைந்து விட
மடையால் கண்மனியின் உண்மையை
யாகிய மனிவாசகப் பிரபுதோன்றித்
தமது சொல்லாலும் அரும் பெரும்

செயலாலும் பழைய உண்மைச் சைவக் கொள்கையை நிலை நாட்டி வைத்தனர் என்பது வெள்ளிடை மலையாம். பின்வரும் பிரபல சுருதி இவ் வண்மையை நன்று வலியுறுத்துதல் கண்டு கொள்க :

திருவாசகம்

புத்தன் முதலாய புல்லறிவிற் பல்சமயங் தத்த மதங்களிற் நட்டுள்ளபுப் பட்டுளிற்கச் சித்தஞ் சிவமாக்கிச் செய்தனவே தவமாக்

[கும்]

அத்தன் கருணையினாற் ரேணேக்க மாடா
[மோ.

(ஷீ-திருத்தோணேக்கம், செ. 6)

மணிவாசகர் சரித்திரம் எழுதிய பிற் காலப் பெளராணிகரும் இவ் உண்மையை ஒருவாறு அறிந்தே

“.....
மாயனிடும் புத்த விரு ஞாடந்தோட
[நாடந்தோருவர்]
சேயவிளம் பரிதி யெனச் சிவனருளால்
[வதரித்தார்]

(திருவிளையாடற் புராணம்)

என்று கூறுவாராயினர்.

[நிவிர்த்தியாகிய உண்மை நிலைக்கு மாறுபட்டது பிரவிருத்தி நிலை என்பதே “மாயன் இமே புத்த இருள்” என்னும் கற்பணியின் உண்மைப் பொருளாகும்.]

பின்பு சைவ சமயிகள் பலர் பலப் பல வழிகளையும் மனோதர்மத்தால் கண்டு பிடித்துப் பெளத்த சமண மத மேற்கொண்டு அவைகளே உண்மை எனவும் அவைகளைத் தாமே அன்றிப் பிறர் அறிந்திலர் எனவும் கூறிக் கலாம் விளாத்து உண்மைச் சைவத் தைப் பாழ்படுத்திய போது ஞான சம்பந்தர் அப்பர் சுந்தரர் என்னும் பரமாசாரிய மூர்த்திகளும் அறுபத்து மூவருள் ஏனையோரும் தோன்றித் தமது திருவாக்காலும் அரும் பெரும் செயலாலும் உண்மை இது என உணர்த்திச் சமயத்தைச் சீர்ப்படுத்தி

வைத்தனர். சமய குரவர் முதலி யோர் காலத்துக்குச் சில நூற்றுண்டு களின் பின், அன்னவர் நிலை நாட்டிய உண்மை பலர்க்கும் மறை பொருளாய்விடவே, அவர் அருளிய திருமறைகளின் உண்மைகளையும் வேதாகம புராண இதிகாசங்களின் உண்மைப் பொருளையும் அறிய முடியாத சிலர் பெளத்த சமணக் கொள்கைகள் போன்ற சில கொள்கைகளைக் கண்டு பிடித்து அக்கொள்கைகளே வேதாகம சாரம் என்று வெளியிட்டு உடலும் உயிரும் ஒழிவற ஒன்றி அமலமடைந்து அருளாய் வெளியாய்ச் சிவாங்கமாதலே உண்மை முத்தி எனக் கூறும் சத்திய நெறியாகிய உண்மைச் சைவக் கொள்கையைப் பாழ்படுத்தித் தூலம் பின்மாகி விழச் சேத்த பின்பு முத்தி உளதாம் என்னும் புதிய போலிச் சைவக் கொள்கையை நாட்டி விட்டனர். இவர் இயற்றி வைத்த நூலுரைகளையே வேதாகம சாரம் எனவும் கயிலை முதற் குரவனுகிய நந்தி பரம்பரையில் வந்தன எனவும் யாதோர் ஆதாரமும் இன்றிக் குருட்டுத்தனமாக நம்பிய தற்காலச் சைவர் எனப்படுவோர் பலர் மணிவாசகர் முதலிய சமயாசாரியர் நிலைநாட்டிய சத்திய நெறியை ஒரு சிறிதும் அறிய முடியாதவராய் இந் நூலுரைகளையே திறவு கோலாக்க கொண்டு திருவாசகம் முதலியதிருமறைகளையும் வேதாகம புராண இதிகாசங்களால் பிரதிபாதிக்கப் படுவதும் எத்தனையோ இருந்தும் முனிவர்களும் சமய குரவர் முதலிய மெய்யடியார்களும் ஆழவார் என்னும் திருநாமத்துக்கு வாய்மையில் இலக்கியமாகி வதிந்த மஹாங்களும் பிறரும் உலகு கண்டு போற்றும்படி உடலோடு மறைந்து அடையப்பட்டதுமாகிய உண்மைச் சைவமுத்தியை “மூடக்கோள்கை” எனவும், “ஔல்லாக்கோள்கை” எனவும், “ஓருவகைச் சித்து” எனவும், யாதோகிட்டையில் இருந்த பாவனையைக் கிலத்துட்டுட்டுப்பட்டோரும் மீண்டு வாரா நெறியை அடைந்தவரேயாவர் எனவும், இவ்வாறு இறங்தோரையும் உடலும் உயிரும் ஒழிவற ஒன்றி நித்தியத்துவம் பெற்ற மணிவாசகர் முதலியத்துவப் பெரியார் போலப் பாராட்டிப் போற்றவேண்டியதே முறையாம் எனவும், மெய்யடியார்க் குரிய அள்ளுருக்கை இன்னது என அறியும் ஆற்றலும் காதலும் இல்லாது அவ்அழுத யாக்கை கிலத்துட்டுட்டுப்பட்ட பினங்களுக்கும் உரியதே எனவும், அதனால் அப் பினங்களும் கிலத்துக்குள்ளே

அருளாகிக் கரைந்து சிதாகாசப் பேரு வெளியில் மறைந்துவிடுகின்றன என வும் இன்னோன்ன பிறவும் அப்புக் கூற்றின் ஆதிக்கத்தால் மனம்போன வாறு பிதற்றிப் பழைய உண்மைச் சைவநெறியை எளன்று செய்து அதற்குமாறுகப் போராகேன்றார்கள்.

இன்னும் தற்காலத்தவருள்ளே பலர் “புத்த பகவான் கூறியனவே வேத மொழிகள்” எனவும், அவரே சீவகாருண்ணிய மூர்த்தி எனவும் புகழ்ந்து போற்றியும், வாய்மையான சீவகாருண்ணிய மூர்த்திகளாய்த் தண்டமும் அருளும் தசவுறுப் புரிந்து உலகோர் உய்யும்படி வேத உண்மை களை வெளிப்படுத்திய அருளாளர்களாகிய பண்டைக்காலத்து இருடிகள் முநிவர்களும் ஞான சம்பந்தப் பேரு மான் முதலிய மெய்யிடியார்களும் சீவகாருண்ணியம் அறியாதவர்கள் எனவும், கோலைபாதகர் எனவும், திருடர் எனவும், மருஞடம்புடைய உலக மாக்கள் போலவே தற்சதந்திர மிகுதியால் போராடினவர் எனவும் பிறவுமாக மனம் போனவாறு வசைமொழிகளும் கூறி அத்தத்துவப் பெரியாரை எளன்று செய்தும் செடியூடுடைய லோப்பிச் சாதலடையக் கற்றக்குடிக் கல்விக் கெறுவத்தால் அன்னவர் அருளியதிருமறைகளை மனம் போன வாறு அநர்த்தம் செய்து இகழ்ந்தும் வேதாகம புராண இதிசாகங்களும் மூர்த்தி தலம் தீர்த்தங்களும்வருணைச் சிரம தருமங்களும் சுயநலம் கருதிய சில மரபினரால் வயிற்று வளர்ப்புக்காக ஏற்படுத்தப்பட்ட கட்டுக்கள் எனவும், இவற்றையும் கடவுள் வழிபாட்டு வகைகளையும் அறவே ஒழித்து விடுவதே “சுயமரியாதையும்” “சீர்திருத்தமும்” ஆம் எனவும், உண்மையை நாடி உய்தி அடையும் வாயிலாகப்பெரி யோரால் கண்டுபிடிக்கப்பட்ட இத்தகைய கற்பனைகளை ஒழித்துவிடவேண்டும் எனக் கங்கணம்கட்டி நின்று ஓவாது முயல்வதே “பணிசெய்து கிடத்தல்” எனவும் தற்சதந்திரத்தால் இத்தகைய உழைப்பில் ஈடு

பட்டு நிற்பவரே “அவதார புருடர்” என்றும், “மகாத்மாக்கள்” என்றும், “வீரர்” என்றும், “சுப்பிரமணியர் அவதாரம்” என்றும் போற்றப்பட வேண்டும் எனவும் பத்திரிகைகள் “சொற் பொழிவுகள்” வாயிலாக விஞ்ஞாபனம் செய்தும் மிகப் பெரிய கூக்குரல் போட்டுக் குதிகோண்டு ஆடுவாராயினர்.

பண்டைக் காலத்தும் இவ்வாறே தான் நிகழ்ந்திருத்தல் வேண்டும் என பதற்கும் தற்கால நிகழ்ச்சிகளே தக்கசான்றுகள் ஆகின்றன அல்லவா? முற்காலத்துள்ள போலிச் சைவர் பலர் தமது சமயம் சைவ சமயம் அல்ல எனவும் அதனின் வேறூய பெளத்தசமன சமயமே எனவும் கூறி, வேதங்களையும் வேத வெள்விகளையும் எளன்று செய்து உண்மைச் சைவத்துக்கு மாறுக்க கலாம் விளைத்து, உண்மைச் சைவராகிய மெய்யடியார்க்கு இடர் புரிந்து, இவற்றின் பயனாக அவதார புருடரால் கோடிய தண்டனைக்கே ஆளாயினர். ஆதலால் தற்காலச் சைவருட் பெரும்பாலும் மேல் வெளிப்பட வேண்டிய எமெபெருமானால் தண்டனை அடைந்தே உண்மையை உணரவேண்டியவராவர் என்றே கூறவேண்டியதாகின்றது.

பண்டைக்காலப் பெளத்தசமனங்களும் உண்மைச் சைவக் கொள்கையை— உண்மை முத்தியை ஒப்புக் கொள்ளாது அதனின் வேறுபட்ட போலிச் சைவரே—போலித் தமிழரே ஆவர். அக்காலத்தவர்க்கும் தற்காலத்தவர்க்கும் வேற்றுமை மிகச் சிறிதென்றே கூறவேண்டும். பெயரளவிலும் சில வேடங்களாலும் நடைநொடிகளாலும் இக்காலத்தவர் பலர் தம்மைச் சைவரென்றே கூறினும், இவ்இரு சாராரும் ஒர் இனத்தவர் என்றே கூறவேண்டியதாகின்றது.

முற்காலத்தவர் ஒருவகையான யாகங்கள் செய்வதிலும் வேறு சில பாகங்களிலும் தற்காலத்தவரினும்

சிறிது மதிப் பொலிவும் வல்லபமும் பெற்றிருந்தனர் என்று சில நால்களால் அறியக் கிடப்பினும், அக்காலப் போலிச் சைவராகிய பெளத்தசமனர் வேத வெள்விகளின் உண்மையை அறியும் ஆற்றலும் காதலும் இன்றி அவற்றை எனம் செய்தவர் என்பது அவதார மூர்த்திகள் திருவாக்கால் நன்று வலியுறுகின்றன.

திருஞானசம்பந்தர்

வேதவெள்வியை நின்தனை செய்துழல் ஆதமில்லிய மனைக்குதே ரெரை வாதில் வென்றழிக்கத் திருவுள்ளமே பாதிமாதுடனுய பரமனே ஞால சின்புகழேவேண்டுக்கென் ஆலவாயிலுறையுமெம்மாதியே.

“வைதிகத்தின் வழியொழுகாத அக்கைதவம் உடைக்காரமண் தேர்ரை

“அந்தனாளர் புரியும் அருமறை சிங்கதசெய்யா அருகர்

(திருவாலவாய்-சுராதிமேல் வைப்பு.)

செ, 1, 2, 5.)

இவற்றால் பண்டைக்காலப் பெளத்தசமனர் வேத வெள்விகளை நிந்தனை செய்தவர் என்பதும், வைதிக நெறியில் ஒழுக அறியாத போலிச் சைவர் என்பதும், தத்துவப் பெரியார் அருளிய தத்துவ நால்களை அநர்த்தங்கு செய்தவர் என்பதும் நன்கு புலப்படும்.

தற்காலத்தவருள்ளும் பலர் இருக்கு முதலிய வேதங்களில் கூறப்பட்ட யாகங்கள் எல்லாம் இழிவான வெள்விகள் எனவும், அதனால் அத்திருமறைகளெல்லாம் சிவவாக்கல்லை எனவும் கூறி அவற்றைப் பல்லாற்று னும் எளன்று செய்வாராயினர்.

பாதைத் து வே வி த்தா லும் போலிச் சாதி அபிமானத்தாலும் தமிழ் வேதங்களை எளன்று செய்து சிவாபராதிகள் ஆகின்றேரும் பலர்.

தற்காலத்தில் வைதிகமாகிப யாகங்
களின் உண்மைகளை அறிந்தவரும் இல்லை
அவற்றை உருப்ப வல்லவரும் இல்லை
என்றே கூறுதல் வேண்டும். இவற்
றின் உண்மைகளை அறியும் ஆற்றலும்
காதலும் இவ்வாத சிலர் தறசுதந்திர
மேலீட்டினால் மிகக் கொடிய பாதகச்
செயல்களையே உருப்புகின்றனர்.
வேதங்களை இதிவுபடுத்தக் காரணம்
இவரே என்பது மிகையன்று.

யாகங்கள்-ஒமங்கள் செய்வதற்கு
அதிகாரிகள் யாவர்? என்பது கூடா.
“அக்ஷர ஆண்மாவை அறியாதார் அக்
கினி காரியம் செய்வாராயின், அவர் க்ரு
பண ராவர்.” என்னும் யாக்ஞவல்கி
யர் கூற்றினை நோக்கி உண்மை கண்டு
கொள்ளப்படுக.

சிலகாரணங்களால் வேத வேள்வி
கள் கவியு கத்துக்கு (ஈதென்ன
விந்தை!) உரியன் அல்ல எனக் கூறி
அமைவார் பலர். இவற்றின் உண்மை
அமயம் நேர்ந்துழி விளக்கிக் கூறப்பட
இம்.

பண்டைக் காலப் பெளத்த சமன
ராகிய போலிச் சைவர் உண்மையை
உணர்த்துவான் தோன்றிய புண்ணிய
கீலர்க்குத் துன்பம் செய்யாது விட்ட
வரல்லர். எமது அப்பர் சவாமிகள்
முதலிய மெய்ய டி யா ர்க்கு இவர்
புரிந்த தீமைகளே இதற்கு உறு சான்
ருகும். ஆதலால் தற்காலத்தும் எவ்
வகையான துன்பமுமின்றி உண்மை
நிலை நாட்டப்படுவது— உண் மை ச்
சைவக் கொள்கை ஒப்புக் கொள்ளப்
படுவது முடியாத காரியமே என்பது
மிகையன்று. ஆயினும் ஈற்றில் உண்
மையே வென்றி பெறும் ‘சத்தியமே
ஜேயம்’ என்பது சத்தியம்! சத்தியம்!
முக்காலும் கரங்குக்கி மொழியப்
படும் சத்தியமே யாகும்.

நெடுங்காலமாகவே பார்ப்பனப்
போவிகளோ, தமிழுப் போவிகளா
கிய சைவப் போவிகளோ, சமயத்தை
ஒரு வியாபாரப் பொருளாகக்
கொண்டு, அதற் கேற்றவாறு பண்

டைச் சமண பெளத்தர் கொள்கை
களைத் தழுவி இலக்கண இலக்கியத்
தீற்மை தோன்ற நால்களையும்உருந்தி,
வேத உண்மைக்கு முற்றும் முரண்பா
டான முடிபுடைய பொருந்தாப்
பொய்யுரைகளாகிய ஆகாரமற் ற விலை
யங்களைச் சேர்த்துச் சேர்த்து அத
னைப் (சமயத்தை) பாழாக்கிச் சேத்
துப் போவதே முத்தி எனச் சித்தாங்
தனு செய்து புதியதோர் போவிச்
சைவத்தைச் சிருட்டித்து விட்டனர்
என்பது மிகையன்று. சமயம் என்
பது, உண்மையை அறியும் ஆற்றலும்
காதலும் இல்லாத அச் சித்டர்க்
ளுக்கு ஒரு விளையாட்டுப் பொருளா
கவும் வியிற்று வளர்ப்புக் குரிய கருவி
யாகவும் அமைக்கப்பட்டுக் கெட்டுப்
போய் விட்டதென்பது வேள்ளிடை
மலையாம்.

உண்மை நிலை அடைந்த சீவகா
ருண்ணிய மூர்த்திகளாகிய நம் முன்
நேருள்ளே சிலர் சமஸ்கிருதத்திலும்
தான் தமிழிலும் தான் தாம் தாம்
அதுபவமாக அறிந்த உண்மைகள் சில
வற்றை எழுதிவைத்தனர். அந்தோ !
பின்னால் வந்த வியாபாரிகள்-வித்து
வான்கள் அச் சிவாக்குக்களையும் தங்கள்
போலிக் கொன்கைகளுக்கு ஏற்ப
அந்தத்தம் செய்தலாலும் ஈனத்தன
மான இடைச் சோருகல் தீரிபுகளா
லும் பாழாக்கிவிட்டார்கள் ! இதற்கு
ஏன் செய ஆம் ?

தற்காலத்தில் பாலைகளைக் கற்றுப்
பட்டங்களையும் பெற்று அறிவாளிக
ளெனத்தங்களைத் தாங்களேமதித்துத்
தங்களைப் போன்ற எம்போலியர்க
ளால் மதிப்பும் பெற்று வதிவோர்
பலர்

“ஒரு பொருள் மற்றேரு
பொருளாக மாற்ற மடைய
முடியாது”

என்கின்றனர்.

இவர்கள் தங்களை மதியினர்கள் என்று உணரவில்லை. ஒரு பூதியம் மற்றும் சிரியம் வாய்ந்த மதியினர்கள் என்று உணரவில்லை.

ଭେରୁ ପୁତିଯମାୟ ମାର୍ଗମଟାଯିମ
ଏନ୍‌ପତ୍ତ ବେତ ଵମ୍ବକ୍‌କୁ. ତତ୍ତ୍ଵପ
ପେରିଯାର କଣ୍ଠୁ କୋଣ୍ଠୁ ଉଣ୍ଟାତୁ
ଇତୁ ଏନ ଇବର ଅରିଯାମେକି କୁ ବରୁନ
ତୁବତେ ଯନ୍ନି ବେରୁ ଏନ ଚେଯ
ବତୁ ? ତୁଳମ ଏହି ଚାତକଙ୍କଳାଳ
ଶୁକ୍ରମାୟକ କାରଣମାୟ ମାରୁମ.
ମାରିକ କରେନ୍ତି ମରେଯିମ—ଗୁଣ
କାଚତ୍ତିଲ ରୁଇନ୍କୁମ ଏନ୍‌ପତ୍ତ ବେତ
ଉଣ୍ମୟାକୁମ. ଇତୁବେ ନିବିର୍ତ୍ତି
ମୁଖେ—ରୁଇକ୍କ ମୁଖେ ଆୟ. ଇତୁବେ
ମୈଣ୍ଠୁ ବାରା ନେନ୍ତିଯାକିପ ମୁତ୍ତି ନେନ୍ତି
ଏନ୍‌ପତ୍ତ. ଆକାଶ ଚର୍ଚିମ ପିରମମ ଏନ
ବୁମ, ଯାବୁମ ଆକାଶତ୍ତିଲ ରୁଇନ୍କୁକିଣ୍ଠ
ରନ ଏନବୁମ, ଅନ୍ତ ଆକାଶମେ ଆନନ୍ଦ
ତମ ଏନବୁମ, ପିରମମ ଏନବୁମ (ଗୁଣ
କାଚଟ—ଚିତମ୍ପରମ) ଆନନ୍ଦମେ ପିରମମ
ଏନବୁମ କୁରୁତିକଳ ମୁଖଙ୍କୁକିଣ୍ଠନ.

கைத்திரியம்

“ಆಕಾಶ ಸೌರಮ் ಪರಳ್ಮ”

(இ-ன்) ஆகாச சரீரம் பிரமம். என்க பதாம்.

சாந்தோக்கியம்

“ஸர்வாணி பவா இமாசி பூதானி
ஆகாசாத் ஏவ ஸமுத்பத்யங்கே
ஆகாசம் ப்ரத்யஸ்தம் யஞ்சி”

(1—6—1.)

(இ-ள்) இந்தப் பிராணிகள் அனைத்தும் ஆகாசத்தில் நின்றும் உற்பத்தியாகின்றன. ஆகாசத்தில் ஒடுங்குகின்றன.

தைத்திரியம்

“யதேவ ஆகாச ஆங்கதோ நஸ்யாத்
கோ ஸ்தேவாங்யாத்க : ப்ராண்யாத !”

(2--7--8)

(இ-ன்) இந்த ஆகாயம் ஆங்கதம் ஆகாவிடின் யார் உயிர்ப்பார்? யார் பிழைப்பார்?

“ஆனந்தே ப்ரஹ்ம ”

(இ-ள்) ஆனந்தம் பிரமம்.

இந்த ஞானகாசமே சிதம்பரம் இதுவே பராசத்தி வடிவம்—பிரம சொருபம். இதனைத் தரிசித்தவர்—அடைந்தவர் இம் மாயாப் பிரபஞ்சத் தில் மீண்டு வரமாட்டார்—முத்தி யடைவர் என்பது. சிதம்பரத்தை தரி சிக்க முத்தி என்பதன் உண்மைப் பொருள் இதுவே என அறிக. வாய் மையான சாதகயோகங்களால் பினி மூப்புச் சாக்காடுகள் ஒழியப் பெற்ற வரே ஞானகாசமாகிய சிதம்பரத்தை அடைந்து உலகுடைய ஒரு முதலா கிய பிரமத்தைக் கண்டு அது ஆதற்கு அருக்காவர். பின்வரும் பிரமாணங்கள் இவ் உண்மையை நன்கு புலப்படுத்து தல் கண்டு கொள்க:

திருவாசகம்

பிறவிதனை யறமாற்றிப் பினிமூப்பென்
[றிவையிரண்டும்
உறவினெடு மொழியச்சென் ரூலகுடைய
[வொருமுதலைச்
செறிபொழில்குழ் தில்லைங்கர்த் திருக்கிற்
[றம்பலமன்னி
மறையவரும் வானவரும் வணங்கிடநான்
[கண்டேனே.

பாங்கினெடு பரிசொன்று மறியாத
[நாயேனை
ஓங்கியுளத் தொளி உளர வுலப்பிலா
[அன்பருளி
வாங்கிவினை மலமறுத்து வான்கருணை
[தந்தானை
நான்குமறை பயில்திலை யம்பலத்தே
[கண்டேனே.

(ஷா கண்டப் பத்து, செ. 6, 8.)

“நான்கு மறை பயில் தில்லை அம் பலம்” என்பதன் பொருளை வித்தகம் இல. 25 இல் “நான்மறை” என்னும் கட்டுரையில் காண்க.]

தூலம் ஞானகாசத்தில் எவ்வாறு ஒடுங்குவது? அசுத்தம் நீங்கி அமல மடைந்து சூக்குமமாய் (ஒ வடிவம்) அருளாகிக் கரைந்து அருவமாய் ஒடுங்க வேண்டும். இதுவே ஒடுக்க முறையாகும். அன்றிச் சரீரம் அசுத்

தம் நீங்கி அமலமடையாது பினவிய லடையுமாயின் அஃது ஒடுக்க முறை ஆகாது பிறவி நெறியேயாகும். அசுத்தம் ஞானகாசத்தை அடைதல் அசம்பாவிதம். இது பற்றியே “ஒங்கிணுங் காலம் உடலிங்கே வீழ்ந் தால் ஒங்கின்தீல்லை என்றனர் வாய்”

எனவும்,

“ மேலோரு சிவத்தின் வடிவதாம் அருளாய் வெளியதாய் உலகு கண் டிடவே.”

எனவும் பெரிய நாயகி அருளால் சாமவேதத்து “அசி” பதப்பொருளை உரைக்க எழுந்த சிவாத்துவித சைவ சித்தாந்த நூலாகிய “சுத்த சாதகம்”, வெள்ளிடை மலைபோலக் கூறி வற்புறுத்துவதாயிற்று என அறிதல் வேண்டும்.

திருவாசகம் திருமந்திரம் தேவாரம் திருவாய்மொழி ஒளவை குறள் முதலியனவும் மற்றைய சித்தர் நூல் கரும் வேதம் உபநிடதம் முதலியனவும் இவ் உண்மையை பலப்பல கற்பனைகளால் நன்கு வற்புறுத்தியன வாயினும், கால கதியால் தற்காலச் சைவருட் பலர் அந்தனூளர் அருமறைகளால் கிளக்கப்பட்ட இவ் உண்மையை அறியமுடியாதவர் ஆயினர். உண்மையை அறிவது என்றால் படிப்பாலும் பட்டங்களாலும் முடிவதன்று. அதற்குரிய கல்வியைக் கற்றுக்கேட்டு உணரவேண்டும். வாய்மையான கல்வி கேள்வி இன்ன என்பது அமயம் நேர்ந்துழி விளக்கிக் கூறப்படும்.

விதண்டா வாதங்களும் வறட்டுத் தனமான சர்ச்சைகளும் பயன்பட மாட்டா. தத்துவ நூல்களைப் படிப்பினால் சாமர்த்திய முடையவர்கள்—இலக்கண இலக்கிய வித்துவான்கள் அறிதலும் மொழி பெயர்த்தலும் முடியாத காரியம் என்பதனை “Le livre d'Artéphus” என்னும் மிகப் பழமையான பிரஞ்ச (French)

நாவில் Artéphus என்பவர் பின் வருமாறு விளக்குகின்றார். அதன் பொழிப்புரை வருமாறு:

“எளிய மதியுடைய மூடனே! “உனது படிப்பினால் ஞான சாத்தி ரங்களை மொழிபெயர்க்க ஆசைப் “படாதே! உன் படிப்பு வல்லபத்தால் “நீ அதன் பொருளை உணரமாட “டாய்! தூலப் பொருள் கண்டால், “அது உன்னை அதிக முண்டமாக்கி “நீ கரையேற முடியாதவாறு உன்னை “ஆழந்த நரகில் தள்ளி விடும்” என்பது.

தூலப் போருள் என்றால் என்னை? அது தான் போலிப் பொருளாகிய பொய்ப்பொருள்—“வெள்ளிக்கிழமை” என்றால் வெள்ளி=silver, கிழமை=day எனப் பொருள் கூறுவது போன்றது.

படிப்பு வல்லபத்தால் வேத நூல்களுக்கும்—திருவாசம் திருமந்திரம் முதலிய அந்தனூளர் அருமறைகளுக்கும் பொருள் காண்பதும் இன்ன நீர் மையதே என அறிதற்பாற்று.

பஞ்ச பூதப் பயில்வு அஃதாவது பஞ்சபூதங்களை ஆராய்ச்சி செய்வது பெளதிக பஞ்சிகரண பேதங்களை அறி வது வேறு. ஒரு பாலைக்கையோ பல பாலைகளையோ படிப்பது வேறு. முதலதோ அறிவு விளக்கத்தால் ஆவது. மற்றையதோ ஞாபக சத்திய னை ஆவது.

தற்கால விஞ்ஞானிகளும் (மேல் நாட்டாரும் கீழ் நாட்டாரும் உள் நாட்டாரும்) எத்துணையோ கஷ்டங்களை அடைந்து அவதியுற்று தூல பெளதிக ஆராய்ச்சிகளை நடாத்துகின்றனர். எத்துணையோ தூற்றுங்கொக ஆராய்ச்சியால் ஒரு சிறிதும் கண்டு அறியப்படாத உண்மையை அஃதாவது “ஒரு பூதியம் மற்றெலூரு பூதியமாய்த் திரிதல்” என்னும் தத் துவ ரகசியத்தை மேற்கொடு ஆராய்ச்சி வல்லுநர் சிலர் கண்டு

அறிந்து கீழமற்ற தெளிந்து அதுதி செய்து விட்டனர். பின் வரும் பிர மாணம் இதற்கு உறுசான்றுகின்றது.

ஒரு பொதிகம்

மற்றெரு

பொதிகமாய் மாறுதல்

1932ம் ஆண்டு டிசம்பர் மீ 15ம் தேதியில் வெளிவந்த “La Nature” என்னும் பிரான்சு (French) சங்கியையில் 537ம் பக்கத்தில் “La désagrégation de la matière” = (தூலப் பொருளின் திரிபு) என்னும் கட்டுரையில் Y. Mayor (மேயோர்) என்னும் மேனைட்டு விஞ்ஞானி கூறுவது:—

“எவ்வளவே காலம் உழைக்க தன் பயனுக, சீவு முயற்சியால் ஒரு பூதியம் மற்றெரு பூதியமாக ஆக்கப்படும் எனக் கண்டு அறியப்பட்டது. அதன் பயன் மிகச் சிறிதே எனி நும் (தூலப் பயன்-பிரயாசத் துக்குத் தக்க பயன்) பூதிய மாற்றம் உண்டு என்பது கண்டு அறி பயப்பட்டது என்று உறுதியாகக் கூற முடிந்ததே பெரும் பேரூகும்.”

“இதனால் பெறப்படுவது யாதெனில், பண்ணெடுங்காலத்துக்கு முன் வதிந்த “வாதிகள்” என்போர் கூறிய அனைத்தும் சுத்தப் பொய் என்று அஞ்சாமல் வாதித்துச் சாதி த்தவர்களும் அக் கொள்கைகளை ஆமோதிக்குப் சால்திரிகளும் ஏமாற் றம் அடைவது மன்றி (வாதம் செய்த தல் அஃதாவது பொன் செய்தல்) ஒரு லோகம் மற்றெரு லோகமாக மாற்றப்பட ஆம் என்பதை எவ்வித சங்கையும் இன்றி ஒப்புக்கொள்ள வேண்டியதே என்பதாம்.”

முன்னிலைகள் போலவே தன்னிலையாகிய சர்வரமும் பஞ்ச பொதிக வடிவினாலும் பஞ்ச லோக முடையது என்பது கண் கூடு அல்லவா? முன்

னிலைகளிம்பு நீங்கிப்பொன்னாக மாற்ற மடைதல்கண் கூடாகவே, தன்னிலையாகிய சர்வரமும் (டட்டுவரியர்) உரிய சாதகங்களால் அசத்தம் நீங்கி விமல தேகமாய்—பொன் தேகமாய்—மாடு தேகம் என்னும் இடப் தேகமாய் (மாடு என்றால் பொன் என்பர்.) ரக்குக் தேகமாய் மாற்றமடையும் என்பது வெள்ளிடை அல்லவா? சுத்தியம் அல்லவா? இந்த ரக்குக் தேகம் தான் விதேகம் எனப்படுவது. இதுவே பின் அமல் தேகம் என்னும் பிரணவ தேகமாய் அருளாகிக் கரைந்து ஞான காசத்தில் ஒடுங்குவது என்க. இதையே மீண்டுவாரா நெறி என வேதம் முழங்குகின்றது. உடலும் உயிரும் ஒழிவற ஒன்றி ஞானகாச வடிவமாய் நித்தியத்துவம் பெறுதல் என்னும் பண்ணைச் சைவ முத்தி நிலை பண்ணைக் காலமாய் மறை பொருளாய் விட்டமையால் தற்காலத்தவர் இவ்வண்ணமையை நம்புவது கஷ்டமாயிற்று. தமது அறிவுக்கு எட்டாதவற்றையும் தாம் கண்கூடாக காணுதவற்றையும் பொய் எனத் துணிவது நம்மவர் மாண்பு.

மிகப் பழைய காலத்தில் நமது இந்திய தேசத்தவர் ஆகாய விமானங்களில் நின்று போர் செய்தார்கள் என்ற புராணே திகாசங்கள் கூறுவது கேட்டு “இந்தப் பொய் கந்தப் புராணத்திலும் இல்லை” என்பது போல இதனைப்பொய் என எள்ளி நகையாடி னேர் மிகப் பலர் அல்லவா? அத்தகைய பொய் இப்பொழுது மெய்யாக வில்லையா? ஆகாய விமானங்களில் பிரயாணஞ் செய்வதையும் அவற்றில் நின்று போர் புரியப்படுதலையும் கண்கூடாகக் காண்கின்றனம் அல்லவா? இது போலே உடலுயிர் அமல் மடைந்து சூக்குமாய் அருவமாய் மறைதலே உண்மை முத்தி என்பதும் பலரும் கண்கூடாகக் காணும் காலமும் சடிப்பே என்று என் கூறப்படாது?

இன்னேரன்ன உண்மைகளை எல்லாம் தத்துவப் பெரியாகிய உத்த

மர் திருமறைகளாக அருளிப் போங்கள் ஆயினும், தற்காலச் சைவர் எனப்படுவோர் திருவருளை நாடி இத்தகைய மூலபண்டாரமாகிய சேஷ நிதியால் பயன்டைய முடியாது அவற்றை அந்த்தம் செய்து பண்ணைக் காலப் பெளத்த சமனமத மேற்கொண்டு சீவ காருண்ணியம் என எதை எதையோ கண்டு பிடித்து முன்னிலைகளை நிறை முறையோடு பஞ்சீகரணித்து அறமுதல் நாற்பொருட் பயனையும் அடைய முடியாது—வாய்மையான சைவராய் நித்தியத்துவம் பெற முடியாது “அதைத் தொடாதே! இதைத் தொடாதே!” எனக்குழறி முட்டுப் பூச்சி கொச்சேல் பூரான் பாம்பு பேன் சீலைப் பேன் முதலிய தீய பிராணிகளையும் (உறிச் சமனர் போல) கொல்லாமல் இருப்பதே முக்கிய விரதமாகக் கொண்டு அஃதாவது அவசிய நேர்க்கு தழியும் கொலை செய்யக் கூடாது எனப்பிதற்றி, அதனால் “சைவராய் விட்டேம்” என்ற அகம் பிரமத்தினால் முடப்பட்டுத் தமது உடலாகிய ஊன் வாடவாடக் கருவருந்தச் சீவகாருண்ணியம் அற்றவராய்ப் பாவிகளாய்மாண்டு பிறவி வலைப் படுவார் ஆயினர்-சாதலை எதிர்பார்த்த எம்போவிய பாவிகளாய்ச் சோம்பேறிகளாய்வீற்றிருக்க வேண்டிய வராயினர். தம் உயிர்க்கு இரங்கி இத்தற்கொலையைத் தவிர்த்து உய்தியடைய முடியாதார் பிற உயிர்க்கு இரங்கும் சீவகாருண்ணியம் உடையேம் என்பது வாய்மையாகுமா? இத் தற்கொலையைத் தவிர்த்து இன்புற்ற நித்தியத்துவம் பெறவேண்டும் என்றே அக்காலச் சீவகாருண்ணிய மூர்த்திகளாகிய பெளத்த சமனர்களது வஞ்சகச்சூழ்சிகளினின்றும் திருவருட்ட சகாயத்தால் தப்பிப் பிழைத்து நித்தியத்துவம் பெற்ற நமது குருநாதராகிய அப்பர் தமது கான்முளைகளாகிய பிற்காலத்தவரெல்லாம் அறிந்து உய்தி அடைய வேண்டும் என்றே.

“பூஞ்சுருங்கி பூஞ்சுருங்கி என்பீராகில் பொல்லாப் புலால்தாருத்திபோக்கலுமே”.

ஸ ஸ மு நா ட ம் த மி டு ம் ஈ

யாழ்ப்பாணம் குன் னலைக்கட்டுவன்

வித்துவான் ப்ரம்மபுரீ சி. கணேசையர்

அவர்கள் எழுதியது

(பதிப்புரிமை கட்டுரை ஆசிரியர்க்கே உரியது)

(40-ம் வாரத் தொடர்ச்சி).

கனகசபைப்புலவர்

இவர் சென்னப் பட்டனத்திலே வசித்தபோது தாம் கண்டி ராசவின் புதல்வரான அழகர்சாமி பேரில் பாடிய மடற் பிரபந்தத்தை அரங்கிக்கற் ற விரும்பி அவரிருந்த வேலாருக்கு ஒரு சீட்டுக்கவி எழுதி அனுப்பினர். அக்கவி வருமாறு.

நிறை நிலவு பொழியமுத கிரணசந்திரனென்ன
நின்றிலகுகின்ற தொடையாய்
நேரலர் படைக்கடலை வீரவேகங்கொண்டு
நிருமூல மாக்குப்படையாய்
நெடிய தரு வைந்து மெழுமுகிழுமினை யல்லவென
நித்தமருள்கின்ற கொடையாய்
நிலைவைய மெங்கனுங் கல்விநிலை பெற்றிலகு
நிகரந்த கீர்த்தியுடையாய்
நிறை நிலவு தவழுமூயர் பொறைபலவு மென வெளவு
நெங்கை யுத்தண்டதீரா
நெயமாது குடிகொண்ட திணபுயாசல
நின்ற திருமாதுவக்கு நெறியாய்
நென்னிலங்கேச வெழின் மன்னுமங்கச்சுப
நிறவழகர்சாமி யென்னுஞ்

சிங்க வேறைனைய வத்துங்க வுள்ளக்களி
சிறங்கிட மகிழ்ந்து காண்க
துறை நிலவு லைவாரி கரைகண்டியர்க்கு நின்
ரேல்குலத் வரசர் தம்பாற்
ரேமிலா கண்புபெற்றேங்கு வைத்திய
நாத சுகுணன் குலத்து தித்தோன்
துகளற்ற சீரளவை நகரத்து வருகனக சபை
மிக்கதுன்று பத்தி
தாண்டின் மாபெருமை பூண்ட சமுகம் பெறச்
சோர்விலா தெழுது நிருபம்
முறைநிலவு மிறைமைபெறு முடிமன்னர்திலக நீ
முகமலர்க் காகமுவக்தே
மூருமன்பாலனிய நீருமின்பான விசை
மெய்தத மட்னமாலை தரவும்
முக தரிசனங்கண்டு மிகு கரிசனங் கொண்டு
முன்னபெய்தவங் கருதிசின்
முன்னனுகு மென்றங்க கிண்ணருள் சுரங் தாழ்
முதலகினீ வாழியே.

(தொடரும்.)

என்னும் மறை மொழியை இப் பேயுலகத்தில் உமிழ்ந்தார். உமிழ்ந்தும் என்னை? இதனைக் கொண்டவரும்—கொள்பவரும் யாவரும் இல்லையே! சரீரம் அழிந்து விடும்! அழிந்தே விடும்! அதனைப் பொருட்பன்னாக கூடாது. அல்லது பணமாக அழிந்த பின் வேறு எங்கோ சென்று கிவலோகம் சேர்ந்துவிடலாம் என, இப்புலால் துருத்தியைப் பூந்துருத்தி (அமல் தேகம்) ஆக்கவேண்டும் என்ற அப்பர் திருமறைக்கு எதிர்மறை பாகவே போசாரணம் செய்துகொண்டு

சாதலைப்பவரே ஆயினர் தற்காலத் தவர் என்பது வெள்ளிடை ஆயிற்று. இவ்வாறே பண்டைக்காலப் பெளத்த சமணரும் “நரை வரும் என்று எண்ணி நல்லறிவாளர் குழவி இடத் தே துறந்தார்” என்றவாறு (நாலடி யார்) நரை திரை நீங்க வேண்டும் என வாரத்தை மாத்திரமாக ஒருகால் கூறினர் உளராயினும் சரீரம் பினமாகிச் சுட்டுச் சாம்பலாய்ப் போவது தான் பரி நிர்வாணம் (முத்தி) எனக் கூறி வேத உண்மைக்கு மாருகப் போராடி மாண்டவரே என்பது

தமிழ்ப் புலமையிற் சிறந்த அன்னவர் எழுதி வைத்த செழுங் தமிழ் இலக்கியங்களால் வெள்ளிடை ஆகின்றது. மேலும் விரிப்பிற் பெருகும்.

இது காறும் கூறியவைகளால் பண்டைக்காலப் பெளத்த சமணரும் தற்காலச் சைவருட் பெரும்பான்மையோரும் முக்கியமான பல்காரணங்களால் ஓரினத்தவரே என்பது ஒரு வாறு உரைத் தகும்.

சுபம்.